Στο μεταξύ ο Καούδης με τους άνδρες είχε φύγει από το Τύρνοβο και την Τετάρτη 15/28 Σεπτεμβρίου βρισκόταν στο Ζέλοβο και στη συνέχεια στο μοναστήρι της Αγίας Τριάδας. Μέχρι δε την Παρασκευή βρίσκονται μεταξύ Αγίας Τριάδας και Πισοδερίου προσπαθώντας να έλθουν σε επαφή με τον αγροφύλακα του Γέρμα προκειμένου να επισκεφθούν το χωριό του.

Την Παρασκευή 17/30 Σεπτεμβρίου αποφασίζουν να κατευθυνθούν στο Όστιμο προκειμένου να στήσουν ενέδρα στο Μήτρο Βλάχο, ο οποίος από πληροφορίες που έχουν πάρει από τον Ζελοβίτη Ηλία Κασδούκη βρισκόταν μεταξύ Τυρνόβου και Όστιμου. Πράγματι το βράδυ βρίσκονται έξω από το χωριό και ο Καούδης χωρίζει τους άνδρες του σε τέσσερις ομάδες. Περιμένει, άδικα όμως, όλο το βράδυ τη διέλευση του Μήτρου Βλάχου ο οποίος ερχόμενος από άλλο δρόμο βρισκόταν ήδη μέσα στο χωριό.

Την επομένη το πρωί προσπαθώντας να πλησιάσουν στο χωριό αντιλαμβάνονται ότι οι κομιτατζήδες βρίσκονται μέσα και ο Καούδης αποφασίζει να μπει και αυτός μέσα στο χωριό και η μάχη να δοθεί εκεί. Οι κομιτατζήδες αντιλαμβάνονται και αυτοί την παρουσία του ελληνικού σώματος και αποφασίζουν να βγουν έξω για να τους αντιμετωπίσουν. Οπότε έρχονται σε επαφή στήθος με στήθος και ο Καούδης μπροστά στην αριθμητική υπεροχή των κομιτατζήδων αναγκάζεται να οπισθοχωρήσει και να οχυρωθεί στη πάνω έξοδο του χωριού. Οι κομιτατζήδες οχυρωμένοι σε όλα τα σπίτια του χωριού πυροβολούν τους άνδρες του Καούδη ενώ δύο ομάδες, μία προς τα ανατολικά και η άλλη προς τα δυτικά, δοκιμάζουν κυκλωτική κίνηση. Ο Καούδης αντιλαμβάνεται τις κινήσεις των κομιτατζήδων και διατάζει να απομακρυνθούν από το χωριό και να οχυρωθούν στην κορυφή της ράχης. Στην κίνηση αυτή του σώματος του Καούδη, τρεις άνδρες, οι Σταύρος Ζούλης, Εμμ. Σκουντρής και Ντίνας Στεργίου δεν καταφέρνουν να οπισθοχωρήσουν και βρίσκονται οχυρωμένοι στα όρια του χωριού. Ενώ σκοτώνουν τον Κωνστάνιο, υπαρχηγό του Καρσάκωφ, ο οποίος μαζί με τρεις συντρόφους του προλαβαίνει και καταλαμβάνει την κορυφή.

Ο Καούδης στην προσπάθεια να βοηθήσει τους τρεις άντρες να φύγουν από το σημείο που ήταν οχυρωμένοι, παίρνει τους μισούς άντρες του και διατάζει έφοδο. Τρεις εφόδους προσπάθησε να κάνει ο Καούδης εναντίον των κομιτατζήδων ώστε να δώσει την ευκαιρία στους τρεις να απομακρυνθούν, αλλά όλες αντιμετωπίσθηκαν από τα πυκνά πυρά των κομιτατζήδων οι οποίοι, σύμφωνα με τα απομνημονεύματα του Καούδη πρέπει να ήταν πάνω από εκατό. Βλέποντας ο Καούδης ότι κάθε προσπάθεια απομάκρυνσης των τριών είναι αδύνατη τους φωνάζει να προχωρήσουν και να κρυφτούν μέσα στο χωριό. Πράγματι, εκείνοι, κάτω από το πυρ των ανδρών του Καούδη, καταφέρνουν να σπάσουν το κλοιό των Βουλγάρων, να μπουν μέσα στο χωριό και να κρυφτούν σε ένα σπίτι.

Στο μεταξύ εξαρχικές δυνάμεις από τα γύρω χωριά Τύρνοβο, Κονομπλάτι, Ρούλια, Μπρέσνιτσα και Μπέσφινα έρχονται προκειμένου να βοηθήσουν τους κομιτατζήδες που βρίσκονται μέσα στο Όστιμο και συγχρόνως να εξολοθρεύσουν το σώμα του Καούδη που αποτελείται από 13 άντρες, ενώ οι ενωμένες δυνάμεις των κομιτατζήδων, σύμφωνα πάντα με τον Καούδη, πρέπει να έφθαναν τους 500. Οι προσπάθειες των κομιτατζήδων να κυκλώσουν τους Έλληνες αντάρτες αποκρούονται από αυτούς και από μια ομάδα κατοίκων του Ζελόβου, οι οποίοι ήρθαν σε βοήθειά τους. Οι κομιτατζήδες σε αντιπερισπασμό δοκιμάζουν να μπουν στο Ζέλοβο αλλά απομακρύνονται από τους υπόλοιπους κάτοικους που έμειναν εκεί.

Η μάχη συνεχίζεται ενώ άλλοι κομιτατζήδες εμφανίζονται από τα χωριά της Πρέσπας. Γύρω στις 12 το μεσημέρι εμφανίζεται ο παπά Σταύρος Τσάμης μαζί με λίγους κατοίκους από το Πισοδέρι και με καμιά δεκαριά Τούρκους στρατιώτες από την τοπική φρουρά για να βοηθήσουν τους Έλληνες αντάρτες. Η αριθμητική υπεροχή όμως των κομιτατζήδων είναι τέτοια ώστε κάθε πιθανότητα βοήθειας εκ μέρους τους είναι αδύνατη.

Οι κομιτατζήδες που ήσαν μέσα στο χωριό κατόρθωσαν σε κάποια στιγμή να βάλουν φωτιά στο σπίτι που βρίσκονταν οι τρεις Έλληνες αντάρτες αλλά αυτοί κατορθώνουν να μπουν σε άλλο.

Οι προσπάθειες των Βουλγάρων να κυκλώσουν το σώμα του Καούδη συνεχίζονται αλλά όλες αποκρούονται. Οι κομιτατζήδες βλέποντας ότι όλες τους οι προσπάθειες μένουν χωρίς αποτέλεσμα οχυρώνονται μέσα και έξω από το χωριό και το πυρ μετριάζεται λίγο. Μόνο μέσα στο χωριό, όπου βρίσκονται οχυρωμένοι οι τρεις, συνεχίζεται με αμείωτο ρυθμό.

Όταν πλησιάζει το σκοτάδι, ο Καούδης, διατάζει νέα έφοδο εναντίον του χωριού για να βοηθήσει τους μέσα οχυρωμένους, αλλά και αυτή αποκρούεται από τους κομιτατζήδες. Ο Καούδης απελπισμένος για την τύχη των συντρόφων του και φοβούμενος μια κυκλωτική κίνηση των Βουλγάρων μέσα στη νύχτα, την οποία δεν θα μπορούσε να αποκρούσει, αναγκάζεται να καταφύγει στο Ζέλοβο. Ευτυχώς, με τη βοήθεια της νύκτας και μέσα στη φασαρία της τελευταίας εφόδου του Καούδη οι μεν Ζούλης και Σκουντρής κατάφεραν να βγουν από το σπίτι όπου ήσαν οχυρωμένοι, να απομακρυνθούν από το χωριό και να καταφύγουν και αυτοί στο Ζέλοβο, ο δε Ντίνας να καταφύγει σε κάποιο συγγενικό σπίτι και την επομένη να απομακρυνθεί και αυτός από το Όστιμο.

Κατά την μάχη σκοτώθηκαν 9 Βούλγαροι από αυτούς που προσπάθησαν να κυκλώσουν το Έλληνες αντάρτες και άγνωστος αριθμός από τους μέσα στο χωριό. Από τους Έλληνες τραυματίσθηκαν ελαφριά ο Γιάννης Σεϊμένης και ο Εμμ. Σκουντρής.

Η μάχη του Όστιμου, είναι η πρώτη, μεταξύ Ελλήνων ανταρτών και κομιτατζήδων, και παρόλο που δεν είχε σαν αποτέλεσμα την τελική νίκη της ελληνικής πλευράς απέδειξε την πολεμική ανωτερότητα των ελληνικών σωμάτων, αφού μια χούφτα αντάρτες βοηθούμενοι από λίγους ντόπιους πατριαρχικούς, κατάφερε να αποκρούσει με επιτυχία για όλη τη διάρκεια της ημέρας υπερδεκαπλάσιες δυνάμεις, χωρίς να πάθει σχεδόν τίποτα. Τα αποτελέσματα της μάχης αυτής είναι αμέσως εμφανή. Το ηθικό του πατριαρχικού πληθυσμού αναπτερώνεται ενώ οι κομιτατζήδες βλέπουν ότι οι ελληνικές δυνάμεις δεν είναι εύκολος αντίπαλος και στο μέλλον θα είναι περισσότερο προσεκτικοί και θα προσπαθήσουν να τις αντιμετωπίσουν με διαφορετικά μέσα, είτε καταδίδοντας τους αντάρτες στις τουρκικές αρχές, είτε σκοτώνοντας άοπλους πατριαρχικούς.